

एलियाह — क्रमांक चार

गुलामगिरी

Jeff Pippenger

2023-10-01

एलियाच्या साक्षीची सुरुवात तेव्हा होते, जेव्हा तो घोषित करतो की त्याच्या वचनाखेरीज साडेतीन वर्षे पाऊस पडणार नाही.

गिलादच्या रहिवाशांपैकी तिश्बी एलिया अहाबाला म्हणाला, “इसाएलचा परमेश्वर देव जिवंत आहे, ज्याच्या समोर मी उभा असतो, माझ्या वचनावाचून या वर्षात दवही पडणार नाही आणि पाऊसही होणार नाही.” १ राजे 17:1

तीन अडीच वर्षे थ्यातिराच्या इतिहासाचे 538 पासून 1798 पर्यंत प्रतिनिधित्व करतात. 1798 मध्ये, दुष्काळाच्या कालखंडाच्या शेवटी, एलियाह अहाबाला कर्मलवर बोलावतो. पहिल्या देवदूताच्या संदेशाने 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी देवाच्या न्यायाच्या तासाची घोषणा केली. पहिल्या देवदूताचा संदेश म्हणजे अहाबाला संपूर्ण इस्राएलला कर्मलवर बोलावण्याची आज्ञा होती.

अहाबाने एलियाला पाहिले, तेव्हा अहाब त्याला म्हणाला, “इसाएलाला संकटात टाकणारा तूच काय?” त्यावर तो म्हणाला, “मी इस्राएलाला संकटात टाकलेले नाही; पण तू आणि तुझ्या पित्याचे घराणे, कारण तुम्ही परमेश्वराच्या आज्ञा सोडून दिल्या आहेत, आणि तू बालीमांच्या मागे गेला आहेस. म्हणून आता लोक पाठवून सर्व इस्राएलाला कर्मल पर्वतावर माझ्याकडे जमवून घे; तसेच बालाचे चारशे पन्नास संदष्टे आणि अशेरांच्या चारशे संदष्ट्यांनाही, जे ईजेबेलच्या मेजावर भोजन करतात.” मग अहाबाने इस्राएलच्या सर्व संततीकडे लोक पाठवले, आणि त्या संदष्ट्यांना कर्मल पर्वतावर एकत्र जमविले. तेव्हा एलिया सर्व लोकांजवळ येऊन म्हणाला, “तुम्ही किती काळ दोन मतांमध्ये लटपटत राहणार? जर परमेश्वर देव असेल, तर त्याचे अनुसरण करा; पण जर बाल असेल, तर त्याचे अनुसरण करा.” आणि लोकांनी त्याला एक शब्दही उत्तर दिले नाही. १ राजे १८:१७-२१.

एलियाच्या काळात सर्व इस्राएल कर्मल येथे एकत्र जमले होते; आणि ते पुढे विल्यम मिलरच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करीत होते, जेव्हा प्रकटीकरणाच्या तिसऱ्या अध्यायातील तीन मंडळ्या एकत्र जमल्या होत्या. इजाबेलच्या छळापासून सुटका मिळविण्यासाठी इ. स. ५३८ मध्ये आरंभी अरण्यात पळून गेलेली मंडळी, थ्यातिराच्या मंडळीने दर्शविल्याप्रमाणे, विल्यम मिलरने प्रतिनिधित्व केलेल्या एलियाच्या संदेशास सामोरे जाणारी पिढी म्हणून अरण्यातून बाहेर आली. त्यानंतर पृथ्वीवरील पशूने आपले तोंड उघडून तिच्याविरुद्ध बारा शंभर साठ वर्षे पाठविण्यात आलेला छळाचा पूर गिळून टाकला.

आणि पृथ्वीने त्या स्त्रीला मदत केली; आणि पृथ्वीने आपले मुख उघडले, व अजगराने आपल्या मुखातून सोडलेला पूर गिळून टाकला. प्रकटीकरण 12:16.

भविष्यवाणीत “एखाद्या राष्ट्राचे बोलणे” म्हणजे त्याच्या विधिमंडळीय व न्यायिक अधिकाऱ्यांची कृती होय; आणि 1789 मध्ये संयुक्त संस्थानांनी संयुक्त संस्थानांचे संविधान हे दैवी दस्तऐवज स्थापित केले, आणि अशा प्रकारे त्यांनी युरोपातील राजे तसेच धर्मत्यागी कॅथलिक चर्च या दोघांच्या छळापासून संरक्षण मिळावे यासाठी आवश्यक असलेले हक्क व स्वातंत्र्य यांचे रक्षण केले.

“एखाद्या राष्ट्राचे बोलणे म्हणजे त्याच्या विधिमंडळीय व न्यायिक अधिकाऱ्यांची कृती होय.” The Great Controversy, 443.

इ.स. १७८९ मध्ये, बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्य म्हणून संयुक्त संस्थानांची भविष्यसूचक भूमिका आरंभ होण्याच्या अगदी आधी, ते कोकराप्रमाणे बोलले; परंतु रविवारच्या कायद्याच्या वेळी ते अजगराप्रमाणे बोलेल.

आणि मी पृथ्वीमधून वर येणारे दुसरे एक पशू पाहिले; त्याला कोकरासारखी दोन शिंगे होती, आणि तो अजगराप्रमाणे बोलत होता. प्रकटीकरण 13:11.

पृथ्वीवरील पशूचा आरंभ आणि अंत हे त्याच्या बोलण्याने चिन्हांकित झालेले आहेत. 1798 मध्ये, अहाबाने सर्व इस्राएलाला कर्मेळ पर्वतावर बोलावले, जिथे एलियाह एक परीक्षा मांडणार होता, ज्यायोगे पाहणाऱ्यांना हे सिद्ध होईल की हिब्रूचा देव की येजेबेलचा देव हाच खरा देव आहे. येजेबेलकडे बालचे चारशे पन्नास संदेष्टे आणि अशेरा-वनाचे चारशे संदेष्टे होते. खोटा देव बाल हा पुरुष दैवत होता आणि खोटी देवी अशतारोथ ही स्त्री दैवत होती.

खोट्या संदेष्ट्यांचे ते दोन वर्ग चर्च आणि राज्य यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करतात; कारण भविष्यवाणीमध्ये जेव्हा पुरुष आणि स्त्री यांना एकत्र दर्शविले जाते, तेव्हा स्त्री चर्चचे आणि पुरुष राज्याचे प्रतिनिधित्व करतो. एलियाह पवित्रतेविरुद्ध असलेल्या चर्च आणि राज्य यांच्या संयोगासमोर उभा राहिला तेव्हा तो आठशे पन्नास विरुद्ध एक अशा प्रमाणात अल्पसंख्य होता; हा संयोग स्त्री व पुरुष अशा खोट्या देवतांद्वारे, तसेच अहाब व येजाबेल यांच्या विवाहाद्वारेही दर्शविला गेला होता. अहाब आणि येजाबेल यांचे चर्च आणि राज्य यांचे उदाहरण रिपब्लिकनिझमच्या शिंगाच्या भ्रष्टतेचे प्रतिनिधित्व करते, आणि बाल व अशतारोथ प्रॉटेस्टंट शिंगाच्या भ्रष्टतेचे प्रतिनिधित्व करतात.

प्रकटीकरणाच्या दुसऱ्या अध्यायात थुआतीरा द्वारे दर्शविलेल्या भ्रष्ट धर्माविरुद्ध एलीयाचा निषेध हा मुख्य मुद्दा होता. एलीया हा एक प्रॉटेस्टंट दर्शवित होता, कारण प्रॉटेस्टंटची एकमेव व्याख्या अशीच आहे की तो रोमविरुद्ध निषेध करणारा असतो. एलीयाचा निषेध हा चर्च आणि राज्य यांच्या संयोगाविरुद्धचा निषेध दर्शवितो, जो एका भ्रष्ट राज्य आणि एका भ्रष्ट चर्च यांच्यामधील अपवित्र युतीद्वारे साध्य केला जातो.

तरीसुद्धा मला तुझ्याविरुद्ध काही गोष्टी आहेत, कारण जी स्त्री स्वतःला संदेष्टी म्हणविते, त्या येजेबेलीस तू शिकवू देतोस आणि माझ्या सेवकांना व्यभिचार करावयास व मूर्तींना अर्पिलेल्या वस्तू खावयास फसवू देतोस. आणि मी तिला तिच्या व्यभिचाराबद्दल पश्चात्ताप करण्यास अवकाश दिला; तरी तिने पश्चात्ताप केला नाही. पाहा, मी तिला शय्येवर टाकीन, आणि जे तिच्याबरोबर व्यभिचार करितात त्यांना त्यांच्या कृत्यांबद्दल पश्चात्ताप केला नाही तर मोठ्या क्लेशात टाकीन. प्रकटीकरण 2:20-22.

खाणे हे तुम्ही स्वीकारत असलेल्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि मूर्तींना अर्पण केलेल्या अन्नाचा संदेश हा कॅथलिकधर्माच्या शिकवणीचे प्रतिनिधित्व करतो, जो मूर्तीपूजेच्या घृणास्पद उपासनेचे अत्यंत प्रतीक आहे. अंधकारयुगात देवाच्या लोकांनी कॅथलिकधर्मातील अनेक मूर्तिपूजक शिकवणी स्वीकारल्या होत्या, आणि विशेषतः सूर्योपासना.

व्यभिचार हा बेकायदेशीर संबंध आहे आणि भविष्यवाणीच्या दृष्टीने तो राज्यघटनेने ज्यास मनाई केली आहे त्याच्याच मूळ साराचे प्रतिनिधित्व करतो; म्हणजेच चर्च आणि राज्य यांचा संयोग. अहाब हा ईजेबेलबरोबर बेकायदेशीर संबंधात होता, कारण इस्राएलचा राजा म्हणून त्याने एका विधर्मी राजकन्येशी विवाह करू नये. येशूने योहान बाप्टिस्त याची ओळख एलियाह म्हणून करून दिली, आणि योहाननेही त्याच अपवित्र संबंधाचा सामना केला, जेव्हा त्याने हेरोदला आपल्या भावाची पत्नी हेरोदिया हिच्याशी विवाह केल्याबद्दल धिक्कारले.

कारण हेरोदाने योहानाला धरून बांधले आणि आपल्या भाऊ फिलिप्पाची पत्नी हेरोदिया हिच्यामुळे त्याला तुरुंगात टाकले होते. कारण योहान त्याला म्हणाला होता, "तिला ठेवणे तुला विधिसंगत नाही." मत्तय 14:3, 4

एलियाहाने अहाब व येजेबेल यांच्याशी केलेला सामना, योहानाने हेरोद व हेरोदियास हिच्याशी केलेल्या सामन्याचे पूर्वचित्र होते; कारण दोन्ही संबंध चर्च व राज्य यांच्या एका बेकायदेशीर संबंधाचे प्रतिनिधित्व करीत होते. हे दोघे मिळून एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या एलियाह-संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतात, जो पोपसत्तेला (येजेबेल व

हेरोदियास), संयुक्त राष्ट्रांचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या दहा राजांना (अहाब व हेरोद) आणि खोट्या संदेष्ट्याचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या संयुक्त राज्यांना (कर्मलवरील खोटे संदेष्टे आणि हेरोदियासची कन्या सलोमी) सामोरे जातो.

कर्मल येथील भविष्यसूचक परिप्रेक्ष्यात एलियाने संयुक्त संस्थानांच्या संविधानाचे केलेले समर्थन समाविष्ट आहे; हे संविधान चर्च आणि राज्य यांच्या विभक्ततेच्या तत्वाला प्रतिष्ठित करते.

आणि असे झाले की, आहाबाने एलीयाला पाहिले तेव्हा आहाब त्याला म्हणाला, “इस्त्राएलाला संकटात टाकणारा तूच आहेस काय?” त्यावर त्याने उत्तर दिले, “मी इस्त्राएलाला संकटात टाकलेले नाही; पण तू आणि तुझ्या पित्याचे घराणे, कारण तुम्ही परमेश्वराच्या आज्ञा सोडून दिल्या आहेत, आणि तू बालीमांच्या मागे गेला आहेस.” 1 Kings 18:17, 18.

संविधानाने हे स्थापन केले की रिपब्लिकनवाद आणि प्रोटेस्टंटवाद ही दोन शिंगे सदैव एकमेकांपासून वेगळी राहतील. परंतु प्रकटीकरण सांगते की, जेव्हा संयुक्त संस्थाने अखेरीस अजगराप्रमाणे बोलतील, तेव्हा ते असे त्या वेळी करील जेव्हा संयुक्त संस्थानांतील धर्मत्यागी चर्चेस नियंत्रण मिळवतील आणि धर्मत्यागी सरकारशी एकरूप होतील.

“परंतु ‘पशूची प्रतिमा’ म्हणजे काय? आणि ती कशी निर्माण केली जाणार? ही प्रतिमा दोन शिंगांच्या पशूकडून बनविली जाते, आणि ती पशूची प्रतिमा आहे. तिलाच पशूची प्रतिमा असेही म्हटले जाते. म्हणून ही प्रतिमा कशाप्रकारची आहे आणि ती कशी निर्माण केली जाणार आहे हे जाणून घेण्यासाठी, आपण त्या पशूचीच—म्हणजे पोपसत्तेची—वैशिष्ट्ये अभ्यासली पाहिजेत.

“जेव्हा प्रारंभीची मंडळी सुवार्तेच्या साधेपणापासून दूर जाऊन अन्यधर्मी विधी व चालीरीती स्वीकारल्यामुळे भ्रष्ट झाली, तेव्हा तिने देवाचा आत्मा व सामर्थ्य गमावले; आणि लोकांच्या विवेकांवर नियंत्रण मिळविण्यासाठी तिने लौकिक सत्तेचा आधार शोधला. याचा परिणाम म्हणजे पोपसत्ता—अशी एक मंडळी की जिने राज्यसत्तेवर नियंत्रण मिळविले आणि तिचा उपयोग स्वतःच्या हेतूंच्या पूर्ततेसाठी, विशेषतः ‘मतभ्रष्टेच्या’ शिक्षेसाठी, केला. संयुक्त संस्थानांनी त्या पशूची प्रतिमा निर्माण करावयाची असल्यास, धार्मिक सत्तेने नागरी शासनावर असे नियंत्रण मिळविले पाहिजे की राज्याचा अधिकारही मंडळीने स्वतःचे हेतू साध्य करण्यासाठी वापरला जाईल.” The Great Controversy, 443.

कर्मल पर्वतावरील एलियाने मिलेराइटांच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व केले, आणि जे अलीकडेच कॅथलिक धर्माच्या प्रभावातून बाहेर आले होते, परंतु पहिल्या दूताच्या प्रकाशाचा नकार करून रोमकडे परत जाण्याची निवड केली, त्यांच्याशी विरोधात मिलेराइटांना खरा संदेष्टा म्हणून स्थापित करण्यात आले. म्हणून, इ.स. १८४४ च्या वसंत ऋतूमधील दुसऱ्या दूताच्या संदेशाचा आशय असा होता की प्रोटेस्टंट पंथ हे बाबेलच्या कन्या आहेत, आणि मिलेराइट हे खरे प्रोटेस्टंट शिंग आहेत.

जेव्हा देवाने प्राचीन इस्त्राएलाला मिसरच्या गुलामगिरीतून बाहेर काढून तांबड्या समुद्राच्या पाण्यातून नेले, तेव्हा त्याने स्वर्गीय मन्नाच्या परीक्षेपासून आरंभ होणारी एक प्रगतिशील परीक्षेची प्रक्रिया सुरू केली.

“भूतकाळातील युगानुयुगांचा संचयित प्रकाश आपल्यावर प्रकाशमान होत आहे. इस्त्राएलच्या विस्मरणाची नोंद आपल्या प्रबोधनासाठी जतन करून ठेवली गेली आहे. या युगात देवाने प्रत्येक राष्ट्र, कुळ आणि भाषेतून स्वतःकडे एक प्रजा एकत्र करण्यासाठी आपला हात पुढे केला आहे. आगमन चळवळीत त्याने आपल्या वारशासाठी कार्य केले आहे, जसे त्याने इस्त्राएल लोकांना मिसरहून बाहेर नेताना त्यांच्यासाठी केले होते. 1844 च्या महान निराशेत त्याच्या लोकांच्या विश्वासाची परीक्षा झाली, जशी लाल समुद्राजवळ इब्री लोकांच्या विश्वासाची झाली होती.” Testimonies, volume 8, 115, 116.

२२ ऑक्टोबर १८४४ च्या निराशेमुळे स्वर्गीय पवित्रस्थानाची समज प्राप्त झाली; आणि त्यानंतर जशी मन्नाच्या परीक्षेने प्राचीन इस्त्राएलासाठी दहा परीक्षांच्या मालिकेतील पहिली परीक्षा सादर केली होती, तशीच शब्बाथाची परीक्षा समोर आली.

“१८४७ साली, मेन राज्यातील टॉपशॅम येथे शब्बाथ दिवशी भाऊबंद एकत्र जमले असताना, प्रभूने मला पुढील दर्शन दिले.”

“आम्हांस प्रार्थनेचा एक विलक्षण आत्मा जाणवला. आणि आम्ही प्रार्थना करीत असता पवित्र आत्मा आमच्यावर उतरला. आम्ही अत्यंत आनंदित झालो. लवकरच मी पृथ्वीवरील गोष्टींपासून तुटून गेले आणि देवाच्या गौरवाच्या दर्शनात लीन झाले. मी एक देवदूत वेगाने माझ्याकडे उडत येताना पाहिला. त्याने मला त्वरेने पृथ्वीवरून पवित्र नगरात नेले. त्या नगरात मी एक मंदिर पाहिले, आणि त्यात मी प्रवेश केला. पहिल्या पडद्यापर्यंत येण्यापूर्वी मी एका दारातून गेले. हा पडदा वर उचलला गेला, आणि मी पवित्र स्थानी प्रवेश केला. तेथे मी धूपाची वेदी, सात दिवे असलेला दीपस्तंभ, आणि त्यावर समर्पणाच्या भाकऱ्या ठेवलेल्या मेज पाहिला. पवित्र स्थानाचा गौरव पाहून झाल्यावर, येशूने दुसरा पडदा उचलला आणि मी परमपवित्र स्थानी प्रवेश केला.”

“परमपवित्र स्थानी मी एक कराराचा संदूक पाहिला; त्याच्या वरच्या भागावर व बाजूंवर अत्यंत शुद्ध सोने होते. संदूकाच्या प्रत्येक टोकाशी एक सुंदर करूब होता, आणि त्याचे पंख संदूकावर पसरलेले होते. त्यांचे मुख एकमेकांकडे वळलेले होते, आणि त्यांची दृष्टी खाली लागलेली होती. त्या देवदूतांच्या मध्ये एक सोन्याचा धूपपात्र होता. संदूकाच्या वर, जिथे देवदूत उभे होते, तेथे अतिशय तेजस्वी अशी महिमा होती, जी देव ज्या ठिकाणी वास करीत होता त्या सिंहासनासारखी दिसत होती. येशू संदूकाजवळ उभा होता, आणि संतांच्या प्रार्थना त्याच्याकडे वर येताच, धूपपात्रातील धूप धुमसू लागे, आणि तो धूपाच्या धुराबरोबर त्यांच्या प्रार्थना आपल्या पित्याकडे अर्पण करी. संदूकात मान्याचे सोन्याचे भांडे, कोंब फुटलेली अहरोनाची काठी, आणि पुस्तकाप्रमाणे एकमेकांवर दुमडलेल्या दगडी पट्ट्या होत्या. येशूने त्या उघडल्या, आणि त्यांवर देवाच्या बोटाने लिहिलेल्या दहा आज्ञा मी पाहिल्या. एका पट्टीवर चार, आणि दुसऱ्यावर सहा होत्या. पहिल्या पट्टीवरील चार आज्ञा इतर सहांपेक्षा अधिक तेजस्वी चमकत होत्या. पण चौथी, म्हणजे शब्बाथविषयीची आज्ञा, त्या सर्वांहून अधिक तेजाने झळकत होती; कारण शब्बाथ हा देवाच्या पवित्र नावाच्या सन्मानार्थ पाळावा म्हणून वेगळा ठेवलेला होता. पवित्र शब्बाथ अत्यंत गौरवशाली दिसत होता—त्याच्या सभोवताली महिमेचे तेजोवलय होते. मी पाहिले की शब्बाथाची आज्ञा कूसावर खिळली गेली नव्हती. जर ती खिळली गेली असती, तर उर्वरित नऊ आज्ञाही खिळल्या गेल्या असत्या; आणि मग चौथी आज्ञा मोडण्याइतकेच त्या सर्व मोडण्यासही आपण स्वतंत्र ठरलो असतो. मी पाहिले की देवाने शब्बाथ बदलला नव्हता, कारण तो कधीही बदलत नाही. पण पोपाने तो आठवड्याच्या सातव्या दिवसावरून पहिल्या दिवसात बदलला होता; कारण काळ व नियम बदलणे हे त्याच्याविषयी पूर्वनिश्चित होते.” Early Writings, 32.

जेव्हा 1798 साली प्रोटेस्टंट लोक अंधकारयुगातून बाहेर आले आणि दानियेलाचे पुस्तक उघडण्यात आले, तेव्हा बायबल भविष्यवाणीतील सहावे राज्य, प्रकटीकरण तेरावा अध्यायातील दोन शिंगांचे पृथ्वीवरील पशू, याने भविष्यवाणीच्या इतिहासातील आपली वाटचाल सुरू केली. प्रोटेस्टंटवादाची स्थापना ‘पवित्र बायबल’ या पवित्र दस्तऐवजावर झाली आणि रिपब्लिकनिझमची स्थापना ‘घटना’ या पवित्र दस्तऐवजावर झाली. देवाने अरण्यातील आपल्या मंडळीला अंधकारयुगातून बाहेर काढले होते; परंतु जसे प्राचीन इस्राएलमध्ये मिसरी गुलामगिरीच्या काळात झाले, तसेच सभ्बाथाची आज्ञा विस्मरणात गेली होती. जसा इस्राएल सीनाय येथे व्यवस्था देण्यात येणार होती त्या मार्गावर लाल समुद्र ओलांडून गेला, तसाच आधुनिक इस्राएल अटलांटिक महासागर ओलांडून 22 ऑक्टोबर, 1844 कडे गेला, जिथे व्यवस्था पुन्हा एकदा प्रकट होणार होती. प्रभू पुन्हा एकदा असा एक लोकसमूह उभा करीत होता, जो त्याच्या व्यवस्थेचे जामीनदार, त्याच्या भविष्यसूचक प्रकटनांचे जामीनदार असेल, आणि जो प्रोटेस्टंटवादाचा वारसा वाहून नेईल. प्राचीन इस्राएलला त्याच्या व्यवस्थेचे जामीनदार म्हणून त्यांच्या कार्याचे प्रतीक म्हणून दहा आज्ञांच्या दोन पट्ट्या देण्यात आल्या, आणि आधुनिक इस्राएलला त्याच्या भविष्यसूचक वचनाचे जामीनदार म्हणून त्यांच्या कार्याचे प्रतीक म्हणून हबक्कूकच्या दोन पट्ट्या देण्यात आल्या.

आधुनिक इस्राएलाने जगासमोर तिसऱ्या देवदूताचा संदेश सादर करीत असताना दोन फलकांच्या दोन्ही संचांना वाहून नेणे अपेक्षित होते; हाच तो संदेश आहे जो प्रोटेस्टंटवादाचा झगा धारण करणाऱ्यांकडून घोषित केला जातो. अंधकारमय युगांतून बाहेर पडलेला प्रोटेस्टंटवाद त्या वेळी अपूर्ण होता, जसा प्राचीन इस्राएल लाल समुद्र ओलांडून

जात असताना अपूर्ण होता. प्रॉटेस्टंटवादाने “बायबल आणि केवळ बायबल” हे ब्रीद स्वीकारले होते; परंतु रोमन कॅथॉलिक धर्मातील मूर्त्यांना अर्पण केलेल्या गोष्टींसमान असलेल्या मूर्तिपूजक तत्त्वांचा शतकानुशतके स्वीकार केल्यामुळे देवाच्या वचनाविषयी त्याचे आकलन अपूर्ण होते. देवाची अशी योजना होती की खरा प्रॉटेस्टंट “व्यवस्था आणि संदेश” यांद्वारे प्रतीकित देवाच्या संपूर्ण वचनाचे प्रतिनिधित्व करील—दोन फलकांचे ते दोन्ही संच, जे देवाच्या लोकांचे कार्य आणि देवाचा स्वभाव या दोन्हींचे प्रतिनिधित्व करतात. पहिल्या देवदूताच्या कार्याचा उद्देश असा होता की एक खरा प्रॉटेस्टंट लोकसमूह निर्माण व्हावा, जो त्याच्या व्यवस्थेचा आणि त्याच्या भविष्यवाणीच्या वचनाचा, या दोन्हींचा विश्वस्त ठरेल.

“देवाने या काळात आपल्या मंडळीला, जसे त्याने प्राचीन इस्राएलाला बोलावले होते, तसे पृथ्वीवर प्रकाश म्हणून उभे राहण्यासाठी बोलाविले आहे. सत्याच्या सामर्थ्यशाली विभाजकाने—पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांद्वारे—त्याने त्यांना मंडळ्यांपासून आणि जगापासून वेगळे केले आहे, जेणेकरून त्यांना स्वतःच्या पवित्र निकटतेत आणावे. त्याने त्यांना आपल्या नियमशास्त्राचे जतनकर्ते केले आहे आणि या काळासाठीच्या भविष्यवाणीतील महान सत्ये त्यांच्याकडे सोपविली आहेत. जशी प्राचीन इस्राएलाकडे सोपविलेली पवित्र देववचने होती, तशी ही जगाला कळविण्यासाठीची एक पवित्र ठेव आहे. प्रकटीकरण 14 मधील तीन देवदूत त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात जे देवाच्या संदेशांचा प्रकाश स्वीकारतात आणि संपूर्ण पृथ्वीभर इशारा घोषित करण्यासाठी त्याचे प्रतिनिधी म्हणून पुढे जातात.” Testimonies, volume 5, 455.

ज्यांची ओळख दोन संचांच्या दोन पट्ट्यांच्या ठेवीदारांप्रमाणे करण्यात आली आहे, त्यांच्याकडून ज्या इशाऱ्याची घोषणा व्हावयाची आहे, तो कॅथॉलिकमताची खूण स्वीकारण्याविरुद्ध आहे. तो निषेध अहाब आणि येझेबेल यांच्या बेकायदेशीर संबंधाविरुद्ध आहे आणि त्याचे प्रतिनिधित्व कर्मेल पर्वतावर एलियाहने केले होते. सीनै पर्वतावर दगडाच्या दोन पट्ट्या देणे हे 1842 ते 1849 या इतिहासात हबक्कूकच्या कापडाच्या दोन पट्ट्या देण्याचे प्रतिरूप होते. हबक्कूकच्या दोन पट्ट्या या देव आणि त्याच्या प्रॉटेस्टंट लोकांमधील करारसंबंधाचे प्रतीक आहेत. त्या पट्ट्या नाकारणे हे प्राचीन इस्राएलने देवाचा नियम नाकारण्यासारखेच ठरेल.

मिलेराइट लोक परमपवित्र स्थानात प्रवेशले आणि त्यांनी शब्बाथाचा प्रकाश स्वीकारला, परंतु परीक्षणाची प्रक्रिया अद्याप अपूर्ण होती. त्याच वेळी रिपब्लिकनिझमचे शिंग अगदी त्याच इतिहासातून पुढे जात होते. आणि ही दोन्ही शिंगे आपल्या संयुक्त प्रवासात 1863 मध्ये एका महत्त्वपूर्ण टप्प्यापर्यंत पोहोचणार होती.

मिलरच्या एलियाच्या संदेशाने प्रॉटेस्टंट शिंग स्थापन करण्याच्या अभिप्रेत उद्देशाने एक क्रमिक शुद्धीकरणाची प्रक्रिया उत्पन्न केली, आणि त्याच इतिहासात रिपब्लिकन शिंग राजकीय विकासाच्या एका क्रमिक प्रक्रियेशी संबंधित होते. दोन्ही शिंगे त्याच पृथ्वीवरील पशूवर आहेत; म्हणून पृथ्वीवरील त्या पशूच्या संपूर्ण इतिहासभर त्यांना एकसुरात पुढे जावे लागते.

पृथ्वीवरील पशूच्या रिपब्लिकन शिंगाचे पहिले भविष्यसूचक वैशिष्ट्य म्हणजे १७८९ मध्ये संविधानाला प्रभावीपणे बोलण्यात आलेली कृती होय. १७९८ मध्ये, (अंतकाळी, जेव्हा दानियेलाचे पुस्तक उघडण्यात आले), पृथ्वीवरील पशू प्रथमच बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहावे राज्य म्हणून बोलले. १७९८ हे बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्य म्हणून संयुक्त संस्थानांच्या प्रारंभाचे वर्ष होते, आणि १७९८ मध्ये पृथ्वीवरील पशूच्या इतिहासाच्या प्रारंभी जे बोलणे घडले, ते सहावे राज्य शेवटच्या वेळी बोलले त्या काळाचे प्रतिरूप ठरेल, आणि तो काळ अजगराच्या वाणीप्रमाणे दर्शविला आहे. १७९८ मध्ये संयुक्त संस्थानांत रिपब्लिकन शिंगाने संमत केलेल्या कायद्यांचा विचार करताना, संयुक्त संस्थाने अजगराप्रमाणे बोलतील तेव्हा रविवारीच्या कायद्याच्या संदर्भात संमत होणाऱ्या कायद्यांचे प्रतिरूप आपण त्यांत पाहण्याची अपेक्षा करावी. पुढील चार कायद्यांचा विचार करत असताना, स्वतःला विचारा की १७९८ मध्ये संमत झालेले ते चार कायदे अल्फा आणि ओमेगा यांची भविष्यसूचक मुद्रा धारण करतात काय?

१७९८ मध्ये, संयुक्त संस्थानांनी 'एलियन अँड सेडिशन अॅक्ट्स' या नावाने ओळखले जाणारे अनेक महत्त्वपूर्ण कायदे मंजूर केले. हे कायदे चार कायद्यांच्या मालिकेचा भाग होते, जे फेडरलिस्टांच्या नियंत्रणाखालील काँग्रेसने संमत केले आणि संयुक्त संस्थानांचे दुसरे राष्ट्राध्यक्ष तसेच जॉर्ज वॉशिंग्टन यांचे माजी उपराष्ट्राध्यक्ष जॉन अॅडम्स यांनी कायद्यात रूपांतरित करून स्वाक्षरी केली.

नागरिकत्व अधिनियम: या कायद्याने स्थलांतरितांना अमेरिकेचे नागरिक होण्यासाठी आवश्यक असलेला निवासाचा कालावधी ५ वर्षांवरून १४ वर्षांपर्यंत वाढवला. हा कायदा प्रामुख्याने अलीकडील स्थलांतरितांचा प्रभाव मर्यादित करण्याच्या उद्देशाने करण्यात आला होता, कारण ते बहुधा विरोधी पक्ष असलेल्या डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पक्षाशी संलग्न असत.

एलियन फ्रेंड्स अधिनियम: या अधिनियमाने शांततेच्या काळात संयुक्त संस्थानांच्या सुरक्षिततेस धोका असल्याचे मानले गेलेल्या गैर-नागरिकांना देशाबाहेर हाकलण्याचा अधिकार राष्ट्राध्यक्षांना दिला. राष्ट्राध्यक्ष ज्याला धोकादायक समजतील अशा कोणत्याही गैर-नागरिकास ताब्यात घेऊन त्याला देशाबाहेर पाठविण्याची परवानगी याने दिली.

परकीय शत्रू अधिनियम: या कायद्यानुसार अमेरिकेशी युद्धस्थितीत असलेल्या देशांतील नागरिकांना अटक करणे, त्यांच्यावर निर्बंध घालणे आणि त्यांचे निर्वासन करणे याची तरतूद करण्यात आली होती. १७९० च्या दशकाच्या उत्तरार्धातील तणावपूर्ण वातावरणात सावधगिरीचा उपाय म्हणून हा कायदा अधिनियमित करण्यात आला.

राजद्रोह अधिनियम: एलियन आणि सेडिशन अधिनियमांपैकी हा सर्वाधिक वादग्रस्त होता. सरकार किंवा त्याच्या अधिकाऱ्यांविरुद्ध त्यांची बदनामी करणे किंवा त्यांना अपकीर्तीत आणणे या हेतूने "खोटे, कलंककारक आणि द्वेषपूर्ण" लिखाण प्रकाशित करणे हा त्याने दंडनीय गुन्हा ठरविला. टीकाकारांनी याकडे वाणीस्वातंत्र्य आणि पत्रकारितेच्या स्वातंत्र्यावर झालेला थेट आघात म्हणून पाहिले.

एलियन अँड सेडिशन अॅक्ट्स अत्यंत वादग्रस्त ठरले आणि त्यामुळे डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पक्षाकडून लक्षणीय विरोध निर्माण झाला; कारण त्यांच्या मते हे कायदे संविधानाने हमी दिलेल्या मूलभूत अधिकारांचे उल्लंघन करणारे होते आणि त्यांच्या राजकीय पक्षालाच लक्ष्य करणारे होते. त्यांनी असा युक्तिवाद केला की हे कायदे भाषणस्वातंत्र्य आणि प्रसारमाध्यमांच्या स्वातंत्र्याचे संरक्षण करणाऱ्या फर्स्ट अमेंडमेंटचे उल्लंघन होते. अखेरीस, या कायद्यांनी 1800 च्या निवडणुकीतही भूमिका बजावली; त्या वेळी थॉमस जेफरसन आणि डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन यांनी राष्ट्राध्यक्षपद आणि काँग्रेस जिंकली, ज्यामुळे सेडिशन अॅक्ट रद्द करण्यात आला.

लोकशाही-प्रजासत्ताक पक्षाचा असा विश्वास होता की हे कायदे राज्यघटनेने संरक्षित केलेल्या मूलभूत हक्कांचे उल्लंघन करीत होते, आणि त्यांचा हाही विश्वास होता की हे कायदे विरोधी राजकीय पक्षालाच लक्ष्य करीत होते. हे कायदे रद्द करण्यात आले किंवा नंतर कालबाह्य झाले, याला काही महत्त्व नाही; अल्फा आणि ओमेगा आरंभाच्या द्वारे शेवटाचे चित्रण करतात. ज्या इतिहासात हे कायदे अधिनियमित करण्यात आले किंवा कायद्यात "बोलले" गेले, त्या इतिहासात फेडरलिस्ट पक्षास डेमोक्रेट-रिपब्लिकन असे नाव असलेल्या पक्षाचा विरोध होता. डेमोक्रेट-रिपब्लिकन पक्षाची उत्क्रांती अखेरीस रिपब्लिकन पक्ष निर्माण करते. हा असा एक राजकीय पक्ष होता की जो मुख्यतः गुलामगिरी-विरोधी भूमिकेच्या आधारावर एकत्रितपणे संघटित झाला होता.

इतिहासकार १८६३ हे गुलामगिरीच्या प्रश्नावर आधारलेल्या त्या नागरी युद्धाचे अगदी मध्यबिंदू म्हणून ओळखतात. १८६३ हे प्रॉटेस्टंट शिंगाच्या नव्या ध्वजवाहकांसाठीही एक मार्गचिन्ह आहे; त्यांनी त्या वेळी देवदूतांनी मिलर याला दिलेली पहिली काल-भविष्यवाणी—लेवीयविवरण अध्याय सव्वीस मधील "सात वेळा" ही भविष्यवाणी—नाकारली. "सात वेळा" ही भविष्यवाणी योगायोगानेच काय, लेवीयविवरणाच्या मागील अध्यायात मांडलेल्या गुलामगिरीच्या नियमांवरच आधारित आहे? "सात वेळा" द्वारे ओळखलेला "शाप" ही अशी प्रतिज्ञा होती की, जर पंचविसाव्या अध्यायातील कराराचे नियम मोडले गेले, तर इस्राएलचा इतिहास शेवटी अशा गुलामगिरीत परतण्यात संपुष्टात येईल, जिच्यातून तो लाल समुद्राजवळ आपला प्रवास सुरू करताना बाहेर काढला गेला होता.

1798 ते 1863 या काळात डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पक्ष म्हणून ओळखला जाणारा राजकीय पक्ष शुद्धीकरणांच्या किंवा हादऱ्यांच्या एका मालिकेतून गेला. 1798 पासून पुढे, आणि विशेषतः 11 ऑगस्ट 1840 पासून 1863 पर्यंत, मिलराइट चळवळ शुद्धीकरणांच्या आणि हादऱ्यांच्या एका मालिकेतून गेली.

युनायटेड स्टेट्समधील प्रारंभीच्या राजकीय पक्षांपैकी एक असलेला डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पक्ष आज अस्तित्वात असलेल्या आधुनिक रिपब्लिकन पक्षात थेट रूपांतरित झाला नाही. त्याऐवजी, कालांतराने त्यामध्ये अनेक बदल आणि फूट पडत गेली, आणि अखेरीस रिपब्लिकन पक्ष उदयास येण्यापूर्वी अनेक भिन्न राजकीय पक्षांची निर्मिती झाली.

डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पक्ष, जो बहुधा थॉमस जेफरसन आणि जेम्स मॅडिसन यांच्याशी संबंधित मानला जातो, फेडरलिस्ट पक्षाच्या प्रतिसादरूपाने १८व्या शतकाच्या उत्तरार्धात स्थापन करण्यात आला. डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पक्षाने संविधानाच्या कठोर अर्थलागू मांडणीचा, राज्यांच्या अधिकारांचा आणि कृषीहितसंबंधांचा पुरस्कार केला.

तथापि, १८२० च्या दशकापर्यंत डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पक्ष प्रादेशिक व वैचारिक रेषांवर तुटू लागला. मुख्य फूट 'इरा ऑफ गुड फीलिंग्स' (१८१७-१८२५) या काळात पडली, जेव्हा जेम्स मोन्रो यांच्या अध्यक्षपदाला प्रभावी विरोधाचा अभाव होता. राजकीय शांततेच्या या कालखंडामुळे डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पक्षाच्या न्हासास चालना मिळाली. अखेरीस हा पक्ष अनेक गटांत विभागला गेला आणि पुढे खालील राजकीय समूहांमध्ये रूपांतरित झाला:

डेमोक्रेटिक पक्ष: १८२९ मध्ये सातवे राष्ट्राध्यक्ष झालेल्या अँड्र्यू जॅक्सन यांच्या अनुयायांनी डेमोक्रेटिक पक्षाची स्थापना केली. जॅक्सनवादी डेमोक्रेट्स मजबूत कार्यकारी शाखेला, पश्चिमेकडे विस्ताराला, आणि गोऱ्या पुरुषांसाठी अधिक व्यापक मताधिकाराला समर्थन देत होते.

नॅशनल रिपब्लिकन पक्ष: हा पक्ष अँड्र्यू जॅक्सन यांच्या राष्ट्राध्यक्षपदाच्या प्रतिसाद म्हणून उदयास आला आणि नंतर जॅक्सन-विरोधी इतर गटांबरोबर विलीन होऊन व्हिग पक्ष बनला. नॅशनल रिपब्लिकन सामान्यतः मजबूत संघीय सरकार आणि आर्थिक विकास यांना अधिक पाठिंबा देणारे होते.

अँटी-मॅसॉनिक पक्ष: हा १८२० च्या दशकात उदयास आलेला एक अल्पायुषी राजकीय पक्ष होता, जो मुख्यतः गुप्ततावादी मॅसॉनिक बंधुभावाच्या प्रभावाबाबतच्या चिंतेच्या प्रतिसादात निर्माण झाला. याने माजी डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पक्षातील काही सदस्यांना आपल्या गोटात घेतले.

व्हिग पक्ष: 1830 च्या दशकात स्थापन झालेल्या व्हिग पक्षात माजी नॅशनल रिपब्लिकन, अँटी-मॅसन्स, आणि इतर विरोधी गटांचा समावेश होता. जॅक्सोनियन धोरणांना त्यांचा विरोध, सशक्त संघीय सरकारला त्यांचा पाठिंबा, तसेच औद्योगिक आणि आर्थिक विकासाला त्यांची प्रोत्साहनात्मक भूमिका, ही त्यांची वैशिष्ट्ये होती.

आधुनिक रिपब्लिकन पक्षाची स्थापना १८५० च्या दशकात गुलामगिरीविषयी वाढत चाललेल्या प्रादेशिक तणावांना थेट प्रतिसाद म्हणून झाली. या पक्षाने माजी व्हिग, गुलामगिरीविरोधी डेमोक्रेट्स, फ्री सॉइलर्स, तसेच नवीन प्रदेशांमध्ये गुलामगिरीचा विस्तार होण्यास विरोध करणाऱ्या इतरांना आपल्या कक्षेत आकर्षित केले. रिपब्लिकन पक्षाचे पहिले राष्ट्राध्यक्षपदाचे उमेदवार, जॉन सी. फ्रेमॉट, यांनी १८५६ च्या निवडणुकीत उमेदवारी दिली, आणि पक्षाचे पहिले यशस्वी उमेदवार, अब्राहम लिंकन, १८६० मध्ये निवडून आले. म्हणून, रिपब्लिकन पक्षाचा उदय डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन परंपरेपासून स्वतंत्रपणे झाला आणि अमेरिकेच्या राजकीय इतिहासात त्याची वाटचाल वेगळी राहिली.

१८६० पर्यंत, रिपब्लिकन पक्षाने आपला पहिला अध्यक्ष निवडून आणला. हा पक्ष गुलामगिरीला विरोध करणाऱ्या राजकीय पक्षांच्या आघाडीवर आधारित होता. १८६३ मध्ये मुक्ती-जाहीरनामा (Emancipation Proclamation) याने गुलामगिरीला अस्तित्वातून "बोलून" काढले. १८६३ मध्ये रिपब्लिकन शिंगाने, जे त्या वेळी रिपब्लिकन पक्षाद्वारे प्रतिनिधित्व केले जात होते, गुलामगिरीला अस्तित्वातून "बोलून" काढले, तर प्रोटेस्टंट शिंग एक

चळवळ राहिले नाही आणि ते सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्च बनले. मिलेराइट्सची चळवळ कायदेशीर व अधिकृतरीत्या मे १८६३ मध्ये समाप्त झाली, आणि त्या वर्षी मोशेची शपथ—गुलामगिरीविषयीची भविष्यवाणी—नाकारली गेली. ज्याला कान आहे, त्याने ऐकावे.

या ठिकाणी, संदेष्टा दानिएल यांनी ज्याला “मोशेची शपथ” असे संबोधले आहे, तिचा संक्षिप्त आढावा देणे माहितीपूर्ण ठरू शकते.

होय, सर्व इस्राएलाने तुझ्या नियमशास्त्राचे उल्लंघन केले आहे, अगदी दूर जाऊन, जेणेकरून त्यांनी तुझ्या वाणीचे पालन करू नये; म्हणून शाप आमच्यावर ओतला गेला आहे, आणि देवाचा सेवक मोशे यांच्या नियमशास्त्रात लिहिलेली शपथही, कारण आम्ही त्याच्याविरुद्ध पाप केले आहे. दानियेल 9:11.

देवाच्या वचनाचा अभ्यास करीत असताना गॅब्रिएल आणि इतर देवदूत यांच्या मार्गदर्शनाखाली असलेल्या विल्यम मिलर यांना प्रथम लेवीयविधीच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील “सात काळ” यांकडे नेण्यात आले. मिलर यांची साक्ष अशी आहे की, बायबलच्या आपल्या अभ्यासात त्यांनी उत्पत्तीच्या पुस्तकापासून प्रारंभ केला, आणि म्हणूनच दानिएल अध्याय आठ, वचन चौदा येथील दोन हजार तीनशे वर्षांपर्यंत पोहोचण्यापूर्वीच ते लेवीयविधीकडे आले होते. त्यांनी केवळ बायबल आणि कूडेनचे कॉनकॉर्डन्स यांचाच उपयोग केला.

कूडेनच्या कॉनकॉर्डन्समध्ये नंतर King James Bible च्या इंग्रजीत अनुवादित करण्यात आलेल्या हिब्रू किंवा ग्रीक शब्दांविषयी कोणतेही संदर्भ नाहीत. मिलर ज्या उताऱ्याचा अभ्यास करीत होता, त्या उताऱ्याचा “संदर्भ” एखाद्या शब्दाचा किंवा पवित्रशास्त्रातील एखाद्या उताऱ्याचा अर्थ समजून घेण्यासाठी मार्गदर्शक मानत होता. त्याच्या “seven times” च्या समजुतीच्या बाबतीत, लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील “seven times” चा संदर्भ पंचविसावा अध्याय आहे, हे पाहणे अत्यंत सोपे आहे.

पंचविसावा अध्याय भूमीच्या विश्रांतीचे, जुबिलीचे आणि दास्यत्वाच्या नियमांचे स्वरूप स्पष्ट करतो. पंचविसाव्या अध्यायातील नियम हे “देवाचा सेवक मोशे याची व्यवस्था” याचा एक भाग आहेत; तिचे पालन केल्यास आशीर्वाद उत्पन्न होतो, आणि तिचे पालन न केल्यास “शाप” येतो. सव्विसाव्या अध्यायात “सात वेळा” हा शाप दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या समतुल्य ठरतो, आणि तो भूमीच्या विश्रांतीच्या नियमांच्या व दास्यत्वाच्या तत्वांच्या स्पष्ट संदर्भात मांडला आहे. सव्विसाव्या अध्यायात या शिक्षेला “माझ्या कराराचा वाद” असे म्हटले आहे.

मग मीही तुमच्याविरुद्ध प्रतिकूल रीतीने चालीन, आणि तुमच्या पापांकरिता तुम्हाला आणखी सातपट शिक्षा करीन. आणि मी तुमच्यावर तलवार आणीन, जी माझ्या कराराच्या वादाचा सूड घेईल; आणि जेव्हा तुम्ही तुमच्या नगरांत एकत्र जमाल, तेव्हा मी तुमच्यामध्ये महामारी पाठवीन; आणि तुम्ही शत्रूच्या हाती सोपविले जााल. लेवीय 26:24, 25.

संदर्भानुसार, देव ज्याच्या विषयी “विवाद” करीत आहे तो “करार” म्हणजे यापूर्वी पंचविसाव्या अध्यायात उल्लेखिलेला करार होय. सातपट शिक्षेला देवाच्या “करार”चा “विवाद” असे संबोधिले आहे, आणि त्यास जोडलेला “शाप” असा आहे की इस्राएल “त्यांच्या” शत्रूंच्या “हाती दिला” जाईल; आणि एकदा शत्रूंच्या देशात गेल्यानंतर, (जसा दानियेल होता तसा) इस्राएल आपल्या शत्रूंचे दास बनेल.

मोशेने लेवीयविवरण सहावीसावा अध्याय लिहिला तेव्हा प्राचीन इस्राएलला नुकतीच इजिप्तच्या दास्यातून मुक्तता मिळाली होती, आणि पंचविसाव्या अध्यायात दर्शविण्यात आलेली दास्याची तत्त्वे आशीर्वाद किंवा शाप यांपैकी एक आणणार होती. प्राचीन इस्राएलने जुबिलीचे नियम कधीही पाळले नाहीत, आणि शेवटी दानियेलने “मोशेचा शाप” असे संबोधलेल्या गोष्टीच्या पूर्ततेत उत्तरेकडील व दक्षिणेकडील अशी दोन्ही राज्ये “सात वेळा” विखुरली गेली.

देव आणि इस्राएल यांच्यातील करारसंबंध, जो मिसरमधील त्यांच्या दास्यातून आरंभ झाला होता, तो अशूर आणि बाबेल यांच्या दास्यात समाप्त झाला. उत्तर राज्याविरुद्धचे “सात वेळा” 1798 मध्ये समाप्त झाले, आणि दक्षिण

राज्याविरुद्धचे “सात वेळा” 1844 मध्ये समाप्त झाले. या दोन सात वेळांच्या कालखंडांचा आरंभबिंदू यशया अध्याय सातमध्ये पासष्ट वर्षांच्या भविष्यवाणीने चिन्हांकित केला आहे, जी इ.स.पूर्व 742 मध्ये यहूदाच्या राजा आहाज याला यशयाने घोषित केली होती.

कारण सीरियाचे मस्तक दमास्कस आहे, आणि दमास्कसचे मस्तक रझीन आहे; आणि पासष्ट वर्षांच्या आत एफ्राईम मोडून पडील, म्हणजे तो लोक राहणार नाही. आणि एफ्राईमचे मस्तक सामरिया आहे, आणि सामरियाचे मस्तक रमल्याहचा पुत्र आहे. जर तुम्ही विश्वास ठेवणार नाही, तर तुम्ही निश्चितच स्थिर राहणार नाही. यशया ७:८, ९.

इ.स.पूर्व 742 मध्ये ही भविष्यवाणी मांडली गेली त्या काळापासून “पासष्ट” वर्षांच्या “आत” उत्तरेकडील राज्य मोडून पडेल, हे यशयाने ओळखले होते. एकोणीस वर्षांनी, इ.स.पूर्व 723 मध्ये, अशूरच्या राजाने इस्राएलच्या उत्तरेकडील राज्याला बंदिवासात नेले; आणि त्यानंतर सेहेचाळीस नव्हे तर छेचाळीस वर्षांनी, इ.स.पूर्व 677 मध्ये, बाबेलच्या राजाने यहूदाच्या दक्षिणेकडील राज्याला बंदिवासात नेले. या पासष्ट वर्षांच्या भविष्यवाणीतून इतिहासातील सहा चिन्हांकित टप्पे उत्पन्न होतात. पहिला टप्पा म्हणजे इ.स.पूर्व 742, जेव्हा ही भविष्यसूचना प्रकट करण्यात आली. एकोणीस वर्षांनी, इ.स.पूर्व 723 मध्ये, उत्तरेकडील राज्य अशूरी लोकांनी बंदिवासात नेले. त्यानंतर छेचाळीस वर्षांनी, इ.स.पूर्व 677 मध्ये, दक्षिणेकडील राज्य बाबिलोनी लोकांनी बंदिवासात नेले. मग इ.स.पूर्व 723 मध्ये सुरू झालेली पहिली दोन हजार पाचशे वीस वर्षे 1798 मध्ये समाप्त झाली. त्यानंतर इ.स.पूर्व 677 मध्ये सुरू झालेली दोन हजार पाचशे वीस वर्षे 1844 मध्ये पूर्ण झाली. 1844 पासून ही भविष्यसूचना संपूर्ण भविष्यवाणीच्या रचनेची पूर्तता करण्यासाठी एकोणीस वर्षे पुढे, 1863 पर्यंत, विस्तारली; कारण अल्फा आणि ओमेगा यांनी भविष्यवाणीच्या रचनेचा प्रारंभ करण्यासाठी एकोणीस वर्षे चिन्हांकित केली, तर तिच्या समाप्तीपर्यंत पोहोचण्यासाठीही एकोणीस वर्षे असलीच पाहिजेत.

प्राचीन इस्राएलची मिसरच्या गुलामगिरीतून सुटका करण्यात आली; परंतु अवज्ञेमुळे उत्तर व दक्षिण अशी दोन्ही राज्ये पुन्हा गुलामगिरीत परत गेली. भविष्यवाण्या प्राचीन शब्दशः इस्राएलच्या भविष्यसूचक इतिहासापासून आधुनिक आध्यात्मिक इस्राएलकडे अतिक्रमित होतात, आणि असे करताना सर्व भविष्यसूचक मार्गचिन्हांचा विषय गुलामगिरी हाच आहे.

यशया सात मधील भविष्यवाणी इ.स.पू. 742 मध्ये यशयाने दुष्ट राजा आहाज याच्यासमोर सादर केली, त्या वेळी उत्तर व दक्षिण यांच्यामधील निकट येत असलेल्या अंतर्गत युद्धाची ओळख पटत होती. आहाजाचे दक्षिणेकडील राज्य हे प्राचीन इस्राएलची प्रत्यक्ष गौरवशाली भूमी होते. 1798 मध्ये, बायबलमधील भविष्यवाणीतील आध्यात्मिक गौरवशाली भूमीने बायबल भविष्यवाणीतील सहावे राज्य म्हणून राज्य करू लागले. 1844 मध्ये प्रत्यक्ष गौरवशाली भूमीविरुद्धची सात काळे संपली, तेव्हा राजा आहाजाच्या इतिहासाप्रमाणेच, एक निकट येत असलेले अंतर्गत युद्ध होते. 1844 पर्यंत, राजकीय पक्ष तुटून वेगळे होणे व आघाड्या निर्माण करणे यांमधील खळबळ जवळजवळ पूर्णपणे दोन प्रकारच्या राजकीय विचारप्रवाहांमध्ये स्थिरावली होती. गुलामगिरीच्या संदर्भात, डेमोक्रेट्स गुलामगिरीसमर्थक होते आणि रिपब्लिकन गुलामगिरीविरोधी होते. 1798 पासून 1860 मध्ये अंतर्गत युद्ध सुरू होईपर्यंत, राजकीय पक्षांच्या दोन वर्गांचा विकास होण्याची प्रक्रिया स्थिर झाली होती.

आहाजने शाब्दिक अर्थाने गौरवशाली देशाचे प्रतिनिधित्व केले, आणि म्हणून त्याने आध्यात्मिक गौरवशाली देशाचे प्रतिरूप दर्शविले. आहाजचा इतिहास त्या भविष्यवाणीय इतिहासाचे प्रतिरूप आहे ज्यामध्ये भविष्यवाणी इ.स.पू. 742 मध्ये घोषित करण्यात आली; म्हणून तो त्या इतिहासाचेही प्रतिरूप ठरतो ज्यामध्ये भविष्यवाणी समाप्त झाली. प्रारंभीच्या इतिहासात, दहा वंशांचा समावेश असलेल्या उत्तरेकडील राज्याने दक्षिणेकडील दोन वंशांच्या देवाने स्थापित केलेल्या शासनव्यवस्थेविरुद्ध निषेध म्हणून इतर दोन वंशांपासून विभक्त होऊन गेले होते. उत्तरेकडील त्या दहा वंशांनी सिरियाशी एक महासंघ निर्माण केला होता, जो दक्षिणेकडील महासंघ आणि सिरियाद्वारे प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविलेल्या एका शक्तीमधील संधिचे प्रतिरूप होता.

हा संक्षिप्त सारांश हे दर्शवितो की लेवीयविधी अध्याय सहावीस मधील “सात काळ” ही करारातील अशी प्रतिज्ञा आहे जी आज्ञाधारकतेसाठी आशीर्वाद, किंवा आज्ञाभंगासाठी दास्यत्वाचा “शाप,” मांडते. उत्तरेकडील आणि दक्षिणेकडील राज्ये एका राष्ट्ररूपाने एकत्र आरंभली होती, जे दास्यत्वातून सोडविले गेले होते; परंतु त्यांच्या त्यांच्या समाप्तीसमयी त्यांना पुन्हा दास्यत्वातच नेण्यात आले.

त्या दास्यत्वाविषयीच्या भविष्यवाण्यांच्या शेवटी असलेली पासष्ट वर्षे आत्मिक इस्राएल आत्मिक गौरवशाली देशात असताना, उत्तराचा दक्षिणाविरुद्ध असलेल्या यादवी युद्धाच्या अगदी मध्यबिंदूवर येऊन संपली. त्या यादवी युद्धातील विरोधक म्हणजे असे एक राज्य होते, ज्याने एक महासंघ स्थापन केला आणि विरोधी राज्यात स्थित असलेल्या देवाने स्थापन केलेल्या सरकारपासून विभक्त झाले.

१७९८ पासून पुढे गृहयुद्धापर्यंत, रिपब्लिकनिझमच्या शिंगाला अशा प्रक्रियेतून घालण्यात आले की ज्यामुळे राजकीय विरोधकांचे दोन वर्ग निर्माण झाले, जे गुलामगिरीच्या प्रश्नाच्या दोन बाजूंचे प्रतिनिधित्व करित होते. गुलामगिरीची प्रथा चालू ठेवण्याचा प्रयत्न करणारे गुलामगिरीसमर्थक विरोधक हा संघर्ष हरले.

१७९८ पासून पुढे यादवी युद्धापर्यंत, प्रोटेस्टंटवादाच्या शिंगास अशा प्रक्रियेतून जावे लागले की ज्यातून धार्मिक विरोधकांचे दोन वर्ग निर्माण झाले; हे वर्ग गुलामगिरीच्या प्रश्नाच्या दोन बाजूंचे प्रतिनिधित्व करित होते. गुलामगिरीच्या भविष्यवाणीविषयीच्या मूळ समजुतीला कायम ठेवण्याचा प्रयत्न करणारे गुलामगिरीसमर्थक विरोधक ही लढाई हरले.

१८६३ मध्ये रिपब्लिकनवादाच्या शिंगाने गुलामगिरीची प्रथा नाकारण्यात यश मिळवले.

१८६३ मध्ये प्रोटेस्टंटिझमच्या शिंगाने गुलामगिरीविषयीची भविष्यवाणी नाकारण्यात यश मिळविले.

असे करून त्यांनी मिलर यांचे कार्य नाकारले, जो आपल्या काळासाठी एलियाह होता. असे करताना त्यांनी “मोशेची शपथ” हीदेखील नाकारली, जी त्यांच्या काळासाठी कोनशिला होती. त्या वेळी मोशे आणि एलियाह नाकारले गेले; परंतु ते पुन्हा ११ सप्टेंबर २००१ रोजी परत आले.

अल्फा आणि ओमेगा, त्या अद्भुत भाषातज्ज्ञाने, स्वतःला पल्मोनी, अद्भुत गणनाकर्ता म्हणून जाहीर केलेल्या “मोसाच्या शपथेच्या” कालभविष्यवाणीभर आपली दैवी स्वाक्षरी नोंदविली आहे. जर तुम्ही विश्वास ठेवणार नाही, तर निश्चितच तुम्ही स्थिर केले जाणार नाही.